GIOVANNI PITRUZZELLA
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2021. szeptember 2.[1]

C-226/20. P. sz. ügy

Eurofer, Association Européenne de l'Acier, AISBL
kontra

Európai Bizottság

„Fellebbezés – Dömping – (EU) 2017/1795 végrehajtási rendelet – Egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatala – Az eljárás megszüntetése a Szerbiából származó behozatalokat illetően – (EU) 2016/1036 rendelet – A 3. cikk (4) bekezdésének a) pontja és a 9. cikk (2) és (3) bekezdése – A kár fennállásának meghatározása – Több mint egy országból származó behozatalok hatásainak összesített értékelése – Egy adott országból származó behozatalok volumenének »elhanyagolható« jellege – Az eljárás megszüntetése – A 20. cikk (2) bekezdése – A védelemhez való jog megsértése"

1. Egy dömpingellenes vizsgálat során az Európai Bizottság „elhanyagolhatónak" tekintheti-e egy adott országból származó, az Európai Unióba irányuló behozatalok volumenét, amely 1,04%-os piaci részesedést képvisel, és ennélfogva még ha kis mértékben is, de magasabb az 1%-os küszöbértéknél? Ilyen körülmények között a Bizottság tehát dönthet-e úgy, hogy nem értékeli az ezen országból származó behozatalok hatásait a többi vizsgált országból származó behozatalokkal összesítve, és ennélfogva dönthet-e úgy, hogy megszünteti a vizsgálatot az adott országból származó behozatalok tekintetében?

2. A Bíróságnak ezekkel a kérdésekkel kell elsősorban foglalkoznia a jelen ügyben, amely azon fellebbezésre vonatkozik, amelyben az Eurofer, Association Européenne de l'Acier, AISBL (a továbbiakban: Eurofer) az Európai Unió Törvényszéke 2020. március 12-i Eurofer kontra Bizottság ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet)[2] hatályon kívül helyezését kéri, amelyben az elutasította az Eurofernek az (EU) 2017/1795 végrehajtási rendelet[3] (a továbbiakban: vitatott rendelet) részleges megsemmisítése iránti keresetét, amely rendelettel a Bizottság megszüntette a Szerbiából származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vizsgálatot.

[1] Eredeti nyelv: olasz.

[2] T-835/17, EU:T:2020:96.

[3] A Brazíliából, Iránból, Oroszországból és Ukrajnából származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, valamint a Szerbiából származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatalával kapcsolatos vizsgálat megszüntetéséről szóló, 2017. október 5-i (EU) 2017/1795 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2017. L 258., 24. o.; helyesbítés: HL 2017. L 319., 81. o.).

I. Jogi háttér

3. Az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendeletnek (a továbbiakban: alaprendelet)[4] „A kár megállapítása” címet viselő 3. cikkének (3) és (4) bekezdése előírja:

„(3) A dömpingelt behozatal mennyiségét illetően vizsgálni kell, hogy a dömpingelt behozatal abszolút mértékben vagy az Unión belüli gyártáshoz, illetve fogyasztáshoz viszonyítva jelentős mértékben nőtt-e. A dömpingelt importnak az árra gyakorolt hatásával kapcsolatban vizsgálni kell, hogy a dömpingelt behozatallal történt-e jelentős áralákínálás az uniós gazdasági ágazat valamely hasonló termékének árával való összehasonlításban, vagy hogy az ilyen behozatal hatása az árakat jelentős mértékben leszorítja-e, vagy jelentős mértékben megakadályozza-e azt az áremelkedést, amely egyébként bekövetkezett volna. Ezen tényezők közül egynek vagy többnek a fennállása sem ad szükségszerűen döntő útmutatást.

(4) Amikor egyszerre több országból érkező termék behozatala képezi a dömpingellenes vizsgálat tárgyát, az ilyen behozatal hatásait csak akkor lehet összesítve értékelni, ha megállapítást nyer, hogy:

a) az egyes országokból érkező behozatalra megállapított dömpingkülönbözet magasabb a 9. cikk (3) bekezdésében meghatározott minimum százaléklábnál és egyik ország importbehozatalának mennyisége sem elhanyagolható; továbbá

b) az importtermékek közötti verseny feltételeit, valamint az importtermékek és a hasonló uniós termékek közötti verseny feltételeit figyelembe véve a behozatal hatásainak összesített értékelése megfelelő helyénvaló.”

4. Az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdése előírja:

„A dömpingre és a kárra vonatkozó bizonyítékokat egyidejűleg kell figyelembe venni a vizsgálat megindításáról, illetve az annak mellőzéséről szóló határozatban. A panaszt el kell utasítani, ha nincs elegendő, a dömpingre vagy a kárra vonatkozó olyan bizonyíték, amely az eljárás megindítását indokolná. Nem indítható eljárás azokkal az országokkal szemben, amelyeknek a behozatala nem éri el a piaci részesedés 1%-át, kivéve, ha ezek az országok együttesen az uniós fogyasztás 3 vagy több százalékát adják.”

5. Az alaprendelet 9. cikkének (2) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(2) Ha nincs szükség védintézkedésekre, a vizsgálatot vagy az eljárást meg kell szüntetni. […]

(3) Az 5. cikk (9) bekezdésének megfelelően megindított eljárások esetében a kárt rendszerint akkor kell elhanyagolhatónak tekinteni, ha az érintett behozatal az 5. cikk (7) bekezdésében meghatározott mennyiségnél kevesebb. Ugyanezt az eljárást azonnal meg kell szüntetni, ha megállapítást nyer, hogy a dömpingkülönbözet (az exportár százalékában kifejezve) 2%-nál kevesebb, azzal a feltétellel, hogy amennyiben a különbözet az egyes exportőröknél kevesebb mint 2%, csak a vizsgálat megszüntetésére kerül sor, de az exportőrök továbbra is eljárás alatt állnak és

[4] HL 2016. L 176., 21. o.

bármely, a 11. cikk szerint az érintett országgal kapcsolatban folytatott későbbi felülvizsgálat során újra vizsgálat alá vehetők.”

6. Az alaprendelet 20. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A panaszosok, az importőrök, az exportőrök és az azokat képviselő szervezetek, valamint az exportáló ország képviselői kérhetik azon részletek nyilvánosságra hozatalát, amelyekre ideiglenes intézkedések alkalmazásának alapjául szolgáló lényeges tények és szempontok alapultak. Az ilyen adatok nyilvánosságra hozatalát írásban, az ideiglenes intézkedések megállapítását követően azonnal kell kérni, ami után a nyilvánosságra hozatalnak a lehető legrövidebb időn belül írásban meg kell történnie.

(2) Az (1) bekezdésben említett felek kérhetik azon lényeges tények és szempontok végső nyilvánosságra hozatalát, amelyeken a végleges intézkedések bevezetésére vagy a vizsgálat, illetve az eljárás intézkedések alkalmazása nélküli megszüntetésére irányuló javaslatok alapulnak, különös tekintettel minden olyan ténynek és szempontnak a nyilvánosságra hozatalára, amely eltér az ideiglenes intézkedések során alkalmazottaktól.”

II. A jogvita előzményei és a vitatott rendelet

7. A jogvita előzményeit részletesen ismerteti a megtámadott ítélet 1–12. pontja, a részletek ott megtalálhatók. A jelen eljárás szempontjából annak felidézésére szorítkozom, hogy az Eurofer által 2016. május 23-án benyújtott panasz nyomán az Európai Bizottság a Brazíliából, Iránból, Oroszországból, Szerbiából és Ukrajnából származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékeknek az Európai Unióba történő behozatalára vonatkozó dömpingellenes vizsgálatot indított. A vizsgálat a 2015. július 1. és 2016. június 30. közötti időszakra (a továbbiakban: a vizsgálati időszak) irányult.

8. E vizsgálat eredményeként a Bizottság 2017. október 5-én elfogadta a vitatott rendeletet.

9. A vitatott rendeletnek a megtámadott ítélet 52–58. pontjában megismételt (232)–(236) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy e rendeletben a Bizottság a Szerbiából származó behozatalok volumenét az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése értelmében „elhanyagolhatónak” ítélte, mivel e volumen a vizsgálati időszak során csökkent, és csupán 1,04%-os piaci részesedést ért el. E tekintetben a Bizottság a vitatott rendelet (232) preambulumbekezdésében az alábbiakat jegyezte meg: „[a] Bizottság gyakorlata az, hogy »elhanyagolhatónak« tekinti azt a piaci részesedést, amely a megindítási szakaszban nem éri el az alaprendeletben megállapított 1%-os küszöbértéket. A jelen ügyben azonban a Bizottság megállapította, hogy még az 1,04%-os piaci részesedés is elhanyagolható, mivel a 0,04%-os eltérés nem tekinthető jelentősnek, különösen annak figyelembevételével, hogy a Szerbiából érkező behozatal volumene arányaiban jelentősen kisebb a négy másik ország mindegyikéből érkező behozatalnál. A Szerbiából érkező behozatal volumene voltaképpen nem egészen a fele a második legalacsonyabb behozatali volumennel rendelkező Brazíliából érkező behozatalénak.”

10. Ezt követően a Bizottság elutasította az Eurofer azon érvelését, amelyben arra hivatkozott, hogy a Szerbiából származó behozatalokat a többi országból származó behozatalokkal összesítve kellett volna értékelni, mivel azok meghaladták az 1%-os csekély mértékű szintet. E tekintetben a vitatott rendelet (234) preambulumbekezdésében a Bizottság a következőket állapította meg:

„[a]z arra vonatkozó döntés során, hogy indokolt-e a behozatal összesített értékelése, az alaprendelet 3. cikkének (3) bekezdésében foglalt összes szempontot figyelembe kell venni. Az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése nem rendelt meghatározott súlyt e szempontok egyikéhez sem. Igaz, hogy egy adott országból érkező behozatal nem összesíthető, ha annak volumene elhanyagolható, ennek ellenkezője viszont nem jelenti azt, hogy az összesítés ebből kifolyólag kötelező lenne. Ezenfelül az alaprendelet nem határoz meg konkrét elhanyagolhatósági küszöbértéket. Az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdése támpontul szolgálhat ugyan a behozatali volumen elhanyagolható szintjének megállapításához, a 3. cikk (4) bekezdése ugyanakkor hivatkozás útján nem tartalmazza e küszöbértékeket. Sőt, a bekezdés megfogalmazása kellő rugalmasságot enged a Bizottságnak eseti elemzés elvégzésére, figyelembe véve azt, hogy a 0,04%-os »többletvolumen« nem számottevő.”

11. A Bizottság a vitatott rendelet (235) preambulumbekezdésében azt is megállapította, hogy a szerbiai exportárak eltérései azért tértek el a négy másik érintett ország exportáraitól, mert egyrészt „annak ellenére, hogy a szerbiai átlagos értékesítési árak szintén csökkentek a figyelembe vett időszak alatt, a vizsgálati időszak alatt a szerbiai átlagos értékesítési ár volt a legmagasabb, és jelentősen meghaladta Brazília, Irán, Oroszország és Ukrajna átlagos értékesítési árait”, és másrészt „a szerbiai átlagos értékesítési ár azóta is jelentősen meghaladja a négy másik érintett ország átlagos értékesítési árait”.

12. A Bizottság a vitatott rendelet (236) preambulumbekezdésében azt is megállapította, hogy „az ármeghatározás és az elhanyagolható volumen együttes figyelembevételével elmondható, hogy a szerbiai exportáló gyártó az érintett termék vonatkozásában inkább árkövető, mint ármeghatározó”. A Bizottság szerint „[e]rre utal az is, hogy a 2015 és a vizsgálati időszak közötti szerbiai árcsökkenés arányaiban is kisebb a négy másik érintett országban tapasztalt árcsökkenéshez képest”.

13. A rendelet 2. cikke úgy rendelkezik, hogy „[a] Bizottság az alaprendelet 9. cikkének (2) bekezdésével összhangban megszünteti a Szerbiából származó érintett termék Unióba irányuló behozatalával kapcsolatos dömpingellenes eljárást”.

III. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

14. A Törvényszék Hivatalához 2017. december 29-én benyújtott keresetlevelével az Eurofer keresetet indított a vitatott rendelet 2. cikkének megsemmisítése iránt.

15. 2018. július 12-i végzésével a Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke engedélyezte a HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (a továbbiakban: HBIS) beavatkozását.

16. A Törvényszék előtt az Eurofer három kereseti jogalapra hivatkozott. Első jogalapjával az Eurofer azt rótta fel a Bizottságnak, hogy tévesen döntött úgy, hogy nem értékeli összesítve a szerb behozatalokat az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése értelmében. Második jogalapjával az Eurofer azt rótta fel a Bizottságnak, hogy tévesen állapította meg, hogy nem volt szükséges védintézkedések előírása a Szerb Köztársasággal szemben. A harmadik jogalapjával az Eurofer az

alaprendelet 20. cikke (2) bekezdésének megsértésére, a tájékoztatáshoz és védelemhez való jogának, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkében előírt, a megfelelő ügyintézéshez való jogának a megsértésére hivatkozott, amennyiben a Bizottság megtagadta, hogy a szerb exportőr vonatkozásában közölje az áralákínálásra és az áron aluli értékesítésekre vonatkozó adatokat.

17. A megtámadott ítéletben a Törvényszék mindenekelőtt a Bizottság által az Eurofer keresetének elfogadhatóságával kapcsolatban felhozott érveket illetően megállapította, hogy a jelen ügyben a 2002. február 26-i Tanács kontra Boehringer ítéletből (C-23/00 P, EU:C:2002:118; a továbbiakban: Boehringer ítélet) eredő ítélkezési gyakorlat alapján indokolt a kereset anélkül történő érdemi elutasításának vizsgálata, hogy előzetesen határozna annak elfogadhatóságáról.

18. A Törvényszék az Eurofer által felhozott mindhárom jogalapot, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében érdemben elutasította.

IV. A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

19. Fellebbezésében az Eurofer azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet; semmisítse meg a vitatott rendelet 2. cikkét; és másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé; valamint a Bizottságot és a HBIS Serbiát kötelezze a fellebbezés és a Törvényszék előtti eljárás során felmerült költségek viselésére.

20. A Bizottság a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset elfogadhatatlannak nyilvánítását; a fellebbezés elutasítását, valamint azt kéri, hogy a Bíróság az Eurofert kötelezze mind az elsőfokú eljárás, mind pedig a fellebbezési eljárás során felmerült költségek viselésére.

21. A HBIS azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és az Eurofert kötelezze a mind az elsőfokú eljárásban, mind pedig a fellebbezési eljárásban a HBIS részéről felmerült költségek viselésére.

22. A Bíróság elnöke 2020. szeptember 2-i Eurofer kontra Bizottság végzésével (C-226/20 P, nem tették közzé, EU:C:2020:669) helyt adott az Eurofer azon kérelmének, hogy a HBIS-szel szemben biztosítsa az Eurofer fellebbezésének A.4. mellékletében szereplő információk bizalmas kezelését, amelyek megegyeznek a korábban már bizalmasan kezelt, az Eurofer által benyújtott keresetlevél mellékletében szereplő információkkal.

V. A fellebbezés értékelése

23. Fellebbezésének alátámasztására az Eurofer négy fellebbezési jogalapra hivatkozik. Első jogalapjában azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdését akként értelmezte, hogy a Bizottság az 1%-os piaci részesedést meghaladó behozatalok volumenét „elhanyagolhatónak” tekintheti. Második jogalapjában az Eurofer azt állítja, hogy téves és a bizonyítékok elferdítésének minősül a Törvényszék azon értékelése, amely szerint a Szerbiából származó behozatalok volumene az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése szempontjából „elhanyagolható” volt. Harmadik jogalapjában az Eurofer arra hivatkozik, hogy a Törvényszék több hibát is elkövetett azon megállapítással kapcsolatban, amely szerint az alaprendelet 9. cikkének (2) bekezdése értelmében nincs szükség

„védintézkedésekre”. Negyedik jogalapjában az Eurofer arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a Bizottság nem volt köteles vele közölni az áralákínálással és az áron aluli értékesítésekkel kapcsolatos adatokat.

24. Mielőtt érdemben megvizsgálnám az Eurofer által a megtámadott ítélettel szemben felhozott fellebbezési jogalapokat, elemezni kell a kereset elfogadhatóságával kapcsolatban a Bizottság által a jelen eljárásban előadott és a Törvényszék előtt már általa felhozott bizonyos érveket.

A. A kereset elfogadhatóságáról

25. A Bizottság válaszbeadványában elöljáróban arra hivatkozik, hogy a Törvényszék előtt azt állította, hogy a kereset elfogadhatatlan. Ez az intézmény emlékeztet érveire, amelyek szerint a fellebbezés két okból elfogadhatatlan: egyrészt a vitatott rendelet 2. cikke nem választható el a rendelet többi rendelkezésétől;[5] másrészt az Eurofer – a belga jog szerint létrehozott nonprofit egyesületként – nem bizonyította jogilag megkövetelt módon, hogy őt a vitatott rendelet az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül és személyében érinti.

26. Tekintettel arra, hogy a feleknek a Törvényszék előtt már volt alkalmuk kielégítően megvitatni a Bizottság által felvetett elfogadhatósági kérdéseket, a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság határozzon e kérdésekről, amelyekről a Törvényszék nem határozott, és helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és a keresetet nyilvánítsa elfogadhatatlannak.

27. E tekintetben rá kell mutatni, hogy a megtámadott ítélet 31–33. pontjában a Törvényszék a Boehringer ítéletből eredő ítélkezési gyakorlat alapján kifejezetten úgy határozott, hogy a jelen ügyben indokolt a kereset érdemi vizsgálata, anélkül hogy előzetesen annak elfogadhatóságról határozna.

28. Ami a Bizottság arra irányuló kérelmét illeti, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, amennyiben azt csatlakozó fellebbezésként kell értelmezni, véleményem szerint az elfogadhatatlan. Ez nemcsak az alaki hiba miatt van így,[6] hanem azért is, mert ha – amint arra a közelmúltban rámutattam – a Törvényszék a Boehringer ítélet alapján úgy dönt, hogy nem határoz a kereset elfogadhatóságáról, nem hoz semmilyen megtámadható, akár hallgatólagos határozatot az elfogadhatóságot illetően, így e tekintetben azzal szemben sem fellebbezés, sem csatlakozó fellebbezés nem nyújtható be.[7]

29. Amennyiben a Bizottság kérelmét ezzel szemben az indokolás megváltoztatása iránti kérelemként vagy a Bírósághoz intézett, arra vonatkozó felhívásként kell értelmezni, hogy hivatalból állapítsa meg a kereset elfogadhatatlanságát, emlékeztetek arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróság az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján hozzá benyújtott fellebbezés esetén köteles szükség szerint hivatalból dönteni a megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságáról, következésképpen pedig az EUMSZ 263. cikk negyedik

[5] E tekintetben a Bizottság a 2017. november 9-i SolarWorld kontra Tanács ítéletre (C-205/16 P, EU:C:2017:840, 37. és azt követő pontok) utal.

[6] A Bíróság eljárási szabályzata 176. cikkének (2) bekezdése értelmében ugyanis a csatlakozó fellebbezést külön iratban, a válaszbeadványtól elkülönítve kell előterjeszteni.

[7] Lásd e tekintetben: a Scandlines Danmark és társai kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványom (C-174/19 P és C-175/19 P, EU:C:2021:199, 44–45. pont).

bekezdésében foglalt azon feltétel megsértésére alapított imperatív jogalapról, amely szerint a felperes csak akkor kérheti az olyan határozat megsemmisítését, amelynek nem ő a címzettje, ha az őt közvetlenül és személyében érinti. [8]

30. Mindazonáltal az ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy a Bíróság feladata megvizsgálni, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás a jelen ügy körülményei között indokolja-e a kereset érdemben való elutasítását, anélkül hogy a Bíróság határozna az elfogadhatatlansággal kapcsolatos kérdésekről. [9]

31. A jelen ügyben úgy vélem, hogy fennáll az eljárás gazdaságosságával kapcsolatos megfontolásokra vonatkozó ezen indokolás. A fellebbezés érdemére vonatkozó alábbi megfontolásokból ugyanis kitűnik, hogy azt véleményem szerint el kell utasítani, és különösen, hogy nem olyan esetről van szó, amelyben a Bíróságnak – miután helyt adott a fellebbezésnek és hatályon kívül helyezte a megtámadott ítéletet – úgy kell határoznia, hogy átveszi a Törvényszék elé terjesztett ügyet, és azt érdemben elbírálja azzal, hogy helyt ad a keresetnek. [10]

B. Az ügy érdeméről

1. Az első, az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának téves értelmezésére alapított fellebbezési jogalapról

32. Első, a megtámadott ítélet 67–80. pontjának vitatására irányuló fellebbezési jogalapjában az Eurofer előadja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdését akként értelmezte, hogy a Bizottság egy adott országból származó, az 1%-os piaci részesedést meghaladó behozatalok volumenét „elhanyagolhatónak” tekintheti.

a) A megtámadott ítélet

33. A megtámadott ítéletben a Törvényszék elutasította az első kereseti jogalapot, amelyben az Eurofer azzal érvelt, hogy a Bizottság tévesen határozott úgy, hogy nem értékeli a többi érintett ország behozatalával összesítve a szerb behozatalokat az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése értelmében, mivel azokat e rendelkezés a) pontja értelmében elhanyagolhatónak tekintette, jóllehet azok piaci részesedése meghaladta az 1%-ot.

34. E tekintetben a Törvényszék először is megállapította egyrészt, hogy az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontjában előírt második feltételt, vagyis azt a feltételt illetően, hogy a behozatalok volumene nem lehet elhanyagolható, e rendelkezés semmilyen módon nem utal e rendelet 5. cikkének (7) bekezdésére, sem ugyanezen rendelet más rendelkezésére. Másrészt a Törvényszék megállapította, hogy az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdése a vizsgálat egy másik

[8] Lásd: 2007. november 29-i Stadtwerke Schwäbisch Hall és társai kontra Bizottság ítélet (C-176/06 P, nem tették közzé, EU:C:2007:730, 18. pont); 2019. július 29-i Bayerische Motoren Werke és Freistaat Sachsen kontra Bizottság ítélet (C-654/17 P, EU:C:2019:634, 44. pont).

[9] E tekintetben lásd a Boehringer ítélet alapján: 2016. december 21-i Club Hotel Loutraki és társai kontra Bizottság ítélet (C-131/15 P, EU:C:2016:989, 67. és 68. pont); 2015. június 24-i Fresh Del Monte Produce kontra Bizottság és Bizottság kontra Fresh Del Monte Produce ítélet (C-293/13 P és C-294/13 P, EU:C:2015:416, 193. pont).

[10] Lásd e tekintetben: a World Duty Free Group és Spanyolország kontra Bizottság egyesített ügyekre vonatkozó indítványom (C-51/19 P és C-64/19 P, EU:C:2021:51) 126. pontjában foglalt megfontolásokat.

szakaszára vonatkozik, mint e rendelet 3. cikkének (4) bekezdése. Az első rendelkezés ugyanis egy olyan helyzetre utal, amelyben még eljárást sem lehet indítani, míg a második egy olyan helyzetre vonatkozik, amelyben a vizsgálatot már megindították.[11]

35. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy bár az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdése támpontul szolgálhat a behozatalok volumene elhanyagolható szintjének megállapításához, ez azonban nem jelenti azt, hogy a hivatkozott rendelet 3. cikke (4) bekezdésének keretében a valamely meghatározott országból származó, 1%-nál magasabb piaci részesedést képviselő behozatalokat ne lehetne elhanyagolhatónak minősíteni.[12]

36. Ezt követően a Törvényszék megállapította, hogy sem az uniós intézmények korábbi döntéshozatali gyakorlata, sem a Bizottság 2000. évi, a Kereskedelmi Világszervezetnek (WTO) címzett magyarázó megjegyzése[13] – amelyekre az Eurofer hivatkozik – nem meghatározó a vitatott rendelet jogszerűségének megkérdőjelezése szempontjából.[14]

37. E megfontolások alapján a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a jelen ügyben a Szerbiából származó behozatalok volumene elhanyagolható maradt az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének értelmében véve, annak ellenére, hogy a behozatalok szintje a 2013. évi 0,48-ról 1,04%-ra emelkedett a vizsgált időszakban.[15]

b) A felek érvei

38. Az Eurofer álláspontja szerint hibás a Törvényszék fenti érvelése, mivel az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének és 5. cikke (7) bekezdésének téves értelmezésén alapul. Az Eurofer szerint e rendelkezések helyesen értelmezve semmilyen mérlegelési mozgásteret nem biztosítanak a Bizottság számára a tekintetben, hogy „elhanyagolhatónak" tekinthesse az 1%-ot meghaladó piaci részesedést képviselő behozatalokat.

39. Az Eurofer először is azzal érvel, hogy az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése és 5. cikkének (7) bekezdése egymást kiegészíti abban az értelemben, hogy a második rendelkezés célja azon körülmények kifejtése, amelyek között az Unióba irányuló behozatalok részesedése túl kicsi ahhoz, hogy ezeket a behozatalokat a dömping okának lehessen tekinteni.[16] Ebből az következik, hogy az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének helyes értelmezése azt feltételezi, hogy az ugyanezen rendelet 5. cikkének (7) bekezdésében előírt 1%-os küszöbérték kötelező erejű küszöbértéket jelent a behozatalok volumene „elhanyagolható" jellegének értékelése szempontjából. Ezt az értelmezést megerősíti mind a Bizottságnak a megtámadott ítélet 73. és 74. pontjában hivatkozott példákban említett döntéshozatali gyakorlata, mind a fent említett 2000. évi magyarázó megjegyzés.

[11] Lásd a megtámadott ítélet 65. és 66. pontját.

[12] Lásd a megtámadott ítélet 67. és 66. pontját.

[13] A Bizottság 2000. szeptember 21-i, a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) dömpingellenes gyakorlatokkal foglalkozó bizottságának (eseti végrehajtási csoport) címzett magyarázó megjegyzése (a továbbiakban: 2000. évi magyarázó megjegyzés). Lásd a megtámadott ítélet 37., 71. és 77. pontját.

[14] Lásd a megtámadott ítélet 71–79. pontját.

[15] Lásd a megtámadott ítélet 80. pontját.

[16] Az Eurofer a 2017. január 25-i Rusal Armenal kontra Tanács ítéletre (T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, 101–105. pont) hivatkozik.

40. Másodszor, a megtámadott ítéletben a Törvényszék semmilyen meggyőző indokot nem adott elő az általa elfogadott értelmezésre. A két rendelkezés közötti kifejezett utalás hiánya nem jelenti azt, hogy azokat ne lehetne egymással összefüggésben értelmezni. Az a körülmény, hogy az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdése az eljárás kezdetén alkalmazandó, logikusan nem támasztja alá, hogy miért ne kellene az 1%-os küszöbértéket egy későbbi szakaszban alkalmazni. Ezzel szemben logikusabb lenne, ha ugyanazokat a szabályokat kelljen alkalmazni az eljárás két szakaszában, ami az alaprendelet más rendelkezései esetében is fennáll. A Bizottság mérlegelési jogkörére való hivatkozást illetően az Eurofer azt állítja, hogy kétirányú, és nem követeli meg az összetett értékelést az annak eldöntésére irányuló kérdés, hogy a valamely meghatározott országból származó behozatalok meghaladják-e az 1%-os küszöbértéket vagy sem. A Törvényszék által a megtámadott ítélet 79. pontjában az értelmezésének alátámasztása érdekében említett két eset eltér a jelen ügytől, így nem támaszthatják alá a Törvényszék értékelését.

41. Harmadszor, ellentétes a jogbiztonság elvével a Törvényszék által a megtámadott ítéletben elfogadott azon megközelítés, amely szerint az 1%-ot meghaladó piaci részesedést képviselő behozatalok volumenét „elhanyagolhatónak” lehet tekinteni. Ha – amint azt a Törvényszék megállapította – az ahhoz szükséges küszöbérték, hogy a behozatalok volumenét az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontja értelmében elhanyagolhatónak lehessen tekinteni, nem teljesen felelne meg az ugyanezen rendelet 5. cikkének (7) bekezdésében előírt küszöbértéknek, mivel azok az eljárás különböző szakaszaira vonatkoznak, akkor bizonytalanság állna fenn az utóbbi rendelkezésben előírt 3%-os küszöb alkalmazhatóságát illetően is, ami arra az abszurd eredményre vezethet, hogy a vizsgálat megindítható, de nem szüntethető meg. Ezenkívül az olyan küszöbérték, amelynek tekintetében a Bizottság széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, és a bírósági felülvizsgálat korlátozott, bizonytalan helyzethez vezetne, mivel nem egyértelmű, hogy mi a korlát a behozatalok volumene „elhanyagolható” jellegének megállapítása vonatkozásában, ami a dömpingellenes vizsgálatokba való politikai beavatkozás kockázatának növekedését is eredményezi.

42. A Bizottság azzal érvel, hogy az Eurofer első fellebbezési jogalapja hatástalan. Ezen intézmény és a HBIS ezt meghaladóan érdemben vitatja az Eurofer által előterjesztett érveket.

c) Értékelés

43. Először is meg kell jegyezni, hogy – amint arra a Törvényszék is rámutatott [17] – az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése, amelynek téves értelmezésére az Eurofer első fellebbezési jogalapjában hivatkozik, az a) és b) pontban három feltételt ír elő, amelyek mindegyikének teljesülnie kell ahhoz, hogy értékelhetők legyenek a több mint egy országból származó behozatalok együttes hatásai, amelyek egyidejűleg képezik a dömpingellenes vizsgálatok tárgyát az uniós gazdasági ágazatot érintő kár megállapítása céljából. Először is a dömpingkülönbözetnek meg kell haladnia az alaprendelet 9. cikkének (3) bekezdésében megállapított minimális szintet; másodszor, az egyes országokból származó behozatalok volumene nem lehet elhanyagolható; harmadszor pedig a dömpingelt behozatal hatásai összesített értékelésének a verseny feltételeit figyelembe véve helyénvalónak kell lennie. Ezzel szemben az összesített értékelés kizárásához elegendő az, ha e három feltétel közül egy nem teljesül.

44. Az Eurofer azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte e feltételek közül a másodikat, vagyis a behozatalok volumenének elhanyagolható jellegét. Véleménye szerint az e feltételt előíró rendelkezést – vagyis az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának második mondatát – az

[17] Lásd a megtámadott ítélet 51. pontját.

alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdésével összefüggésben kell értelmezni, amely előírja, hogy nem indítható eljárás azokkal az országokkal szemben, amelyeknek a behozatala nem éri el a piaci részesedés 1%-át. Ebből az következik, hogy az 1%-ot meghaladó behozatali volumenek nem tekinthetők „elhanyagolhatóknak”.

45. Mindenekelőtt úgy vélem, hogy el kell utasítani a Bizottság által felhozott azon kifogást, amely szerint az első fellebbezési jogalap hatástalan, mivel az Eurofer nem vitatta a megtámadott ítélet 63–66. pontját, amelyben a Törvényszék meghatározta e rendelkezés értelmezését. Ugyanis, noha fellebbezésében az Eurofer kifogásainak tárgyaként kifejezetten csak a megtámadott ítélet 67–80. pontját említi, nem kétséges, hogy első fellebbezési jogalapja keretében vitatni akarja a Törvényszéknek a szóban forgó rendelkezés értelmezését illetően a megtámadott ítéletben szereplő teljes érvelését.

46. Ezzel együtt ugyanakkor nem értek egyet az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontja második mondatának az Eurofer által előadott értelmezésével, és úgy vélem, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítéletben e rendelkezést értelmezte.

47. E tekintetben először is a szó szerinti értelmezés szempontjából meg kell állapítani, hogy – amint arra a Törvényszék helyesen rámutatott és amint azt egyébként maga az Eurofer [18] is elismerte – az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának a második feltételre vonatkozó második része nem tartalmaz az alaprendelet valamely rendelkezésére való kifejezett utalást sem, és pusztán azt követeli meg, hogy az egyes országokból származó behozatalok volumene ne legyen „elhanyagolható”, anélkül hogy pontosabban meghatározná ezt a kifejezést.

48. Még ha ez a szó szerinti, inkább csak tájékoztató jellegű megállapítás önmagában nem is zárja ki szükségszerűen, hogy a szóban forgó rendelkezést az alaprendelet egy másik rendelkezésével összefüggésben lehessen értelmezni, az jelentőséggel bír a rendszertani jellegű azon megállapítás fényében, hogy e rendelkezéstől eltérően az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának első része, amely az első feltételt (vagyis a dömpingkülönbözetre vonatkozó feltételt) határozza meg, ezzel szemben kifejezetten utal az említett rendelet 9. cikkének (3) bekezdése értelmében vett minimális szintre, azaz a 2%-ra.

49. Ezek a szó szerinti és rendszertani megfontolások véleményem szerint a jogalkotó azon szándékáról tanúskodnak, hogy bizonyos mérlegelési mozgásteret kívánt a Bizottság számára biztosítani a behozatalok volumenének elhanyagolható vagy nem elhanyagolható jellegének meghatározása tekintetében annak érdekében, hogy lehetővé tegye a több országból származó behozatalok hatásainak összesített értékelését, amelyek egyidejűleg képezik a dömpingellenes vizsgálat tárgyát.

50. Egyébiránt egy bizonyos mértékű mérlegelési mozgástér e tekintetben való elismerése – amint azt a Törvényszék helyesen megjegyezte [19] – összhangban áll azzal a mérlegelési jogkörrel, amelyet a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata az Unió intézményei számára a közös kereskedelempolitika területén és különösen a kereskedelempolitikai védintézkedések területén elismer az általuk vizsgálandó gazdasági és politikai helyzetek összetettségéből adódóan. [20] Amint arra a

[18] Lásd a megtámadott ítélet 63. és 65. pontját.

[19] Lásd a megtámadott ítélet 68. pontját.

[20] Lásd többek között: 2019. szeptember 19-i Trace Sport ítélet (C-251/18, EU:C:2019:766, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

közelmúltban már lehetőségem volt emlékeztetni, a Bíróság kifejezetten elismerte, hogy e széles mérlegelési mozgástér különösen az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár megállapítását illetően áll fenn. [21]

51. Hozzá kell tenni továbbá, hogy e mérlegelési mozgástér fennállása nem jelenti azt, hogy az korlátlan. Amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 67. és 78. pontjában megállapította, és amint az egyébként az uniós intézményeknek a megtámadott ítélet 73., 74., 75. és 79. pontjában említett döntéshozatali gyakorlatából is kitűnik, az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdésében előírt küszöbérték útmutatást ad és referenciapontként szolgál annak meghatározásához, hogy a behozatalok volumene elhanyagolható-e vagy sem a hatásoknak az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése értelmében vett összesített értékelése szempontjából. A Bizottság azonban főszabály szerint nem térhet el attól jelentős mértékben, és mindenképpen meg kell határoznia azokat az okokat, amelyek miatt a konkrét esetben az adott ügy körülményei az e küszöbértéktől való eltérést indokolják. Véleményem szerint ebből azonban nem következik, hogy ez az irányadó küszöbérték olyan merev és szigorú küszöbérték lenne, amely esetében a Bizottság jogilag nem állapíthatja meg, hogy a valamely meghatározott országból származó, a dömpingellenes vizsgálat tárgyát képező behozatalok elhanyagolhatók.

52. Ebben az értelemben kell véleményem szerint a két szóban forgó rendelkezés közötti egymást kiegészítő viszonyt értelmezni, ahogyan azt a Törvényszék 2017. január 25-i Rusal Armenal kontra Tanács ítéletében (T-512/09 RENV, EU:T:2017:26) megállapította, amelyre az Eurofer is hivatkozott. [22] Ebben az ítéletben a Törvényszék megállapította, hogy a Tanács nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor „figyelembe vette” az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdésében említett 1%-os küszöbértéket az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontjában szereplő behozatalok nem elhanyagolható jellegére vonatkozó feltétel értelmezése céljából. Ez az ítélet tehát megerősíti, hogy az 1%-os küszöbérték „figyelembe veendő” irányadó küszöbérték, és nem szükségszerűen feltétlenül érvényesítendő útmutatás.

53. Ezt az értelmezést egyébiránt alátámasztja a Törvényszék által a megtámadott ítéletben helyesen kiemelt azon körülmény is, hogy az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdésében, illetve 5. cikkének (7) bekezdésében foglalt két rendelkezés eltérő eljárási célok elérésére irányul, mivel azokat valójában az eljárás különböző szakaszaiban kell alkalmazni, ami a két rendelkezés közötti nem merev egymást kiegészítő viszony elismerése mellett szól.

54. Véleményem szerint az Eurofer által felhozott többi érv nem kérdőjelezi meg az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának második mondatában foglalt rendelkezés Törvényszék által elfogadott értelmezésének helytállóságát.

55. Először is megjegyzem, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 76. pontjában szereplő, a döntéshozatali gyakorlatra vonatkozó megfontolásai összhangban állnak a Bíróság e tekintetben kialakított ítélkezési gyakorlatával, amelyből kitűnik, hogy a jelen ügyhöz hasonlóan az eljárást dömpingellenes vám kivetése nélkül lezáró rendelet jogszerűségét a jogszabályokra és különösen az alaprendelet rendelkezéseire tekintettel, nem pedig az uniós intézmények korábbi, feltételezett döntéshozatali gyakorlata alapján kell értékelni. [23]

[21] E tekintetben lásd: a Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ügyre vonatkozó újabb indítványom (C-891/19 P, EU:C:2021:533, 29. pont), a 2019. július 10-i Caviro Distillerie és társai kontra Bizottság ítéletre (C-345/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:589, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) hivatkozva.

[22] Lásd ezen ítélet 101–105. pontját, különösen a 105. pontot.

[23] Lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2021. február 10-i RFA International kontra Bizottság ítélet (C-56/19 P, EU:C:2021:102, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

56. Emellett a Törvényszéknek a 2000. évi magyarázó megjegyzés hatályára vonatkozó megállapításai szintén nem tévesek, és összhangban állnak az ítélkezési gyakorlattal.[24] A Törvényszék ugyanis helyesen állapította meg, hogy ez a dokumentum nem minősül olyan aktusnak, amellyel a Bizottság korlátozni kívánta volna mérlegelési jogkörének gyakorlását.

57. Másodszor, nem meggyőzőek az Eurofer által előadott azon érvek, amelyek szerint a Törvényszék által elfogadott értelmezés a jogbiztonsággal kapcsolatos problémákhoz vezetne. Egyrészt – amint arra a fenti 51. pontban rámutattam – a Bizottságot az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának második mondatában foglalt rendelkezés alkalmazása alapján megillető mérlegelési jogkör nem korlátlan, és a Bizottságnak az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdésében előírt küszöbértéket referenciapontként kell figyelembe vennie. Másrészt meg kell állapítani, hogy – amint arra a Bizottság is rámutat – inkább az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontja második mondatának az Eurofer által javasolt értelmezése veszélyezteti e rendelkezés hatékony érvényesülését. Amint ugyanis arra ez az intézmény rámutat, ha az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontjában foglalt rendelkezést kizárólag a valamely meghatározott országból származó, 1%-os küszöb alatti behozatali volumenekre kellene alkalmazni, az gyakorlatilag soha nem lenne alkalmazható, mivel az e behozatalokra vonatkozó eljárást meg sem lehetne indítani.

58. A fenti megfontolások összességéből véleményem szerint az következik, hogy az Eurofer által felhozott első fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

2. A második, arra az értékelésre vonatkozó fellebbezési jogalapról, amely szerint a Szerbiából származó behozatalok volumene az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése értelmében „elhanyagolható” volt

59. Három részből álló és a megtámadott ítélet 81–84. pontjának vitatására irányuló második jogalapjában az Eurofer arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, nyilvánvaló értékelési hibát követett el, és elferdítette a bizonyítékokat, amikor megerősítette a Bizottság azon következtetését, amely szerint a jelen ügyben a Szerbiából származó behozatalok volumene „elhanyagolható” volt az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése értelmében.

a) A megtámadott ítélet

60. A megtámadott ítéletben az Eurofer által előterjesztett első kereseti jogalap elemzése keretében a Törvényszék – miután megállapította, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a Szerbiából származó behozatalok volumene annak ellenére „elhanyagolható” volt az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontja értelmében, hogy meghaladta az 1%-os küszöbértéket – úgy ítélte meg, hogy ráadásul a Bizottság „joggal állapíthatta meg a megtámadott rendelet (248) preambulumbekezdésében, hogy az a tény, hogy a vizsgálati időszak alatt a szerbiai átlagos értékesítési árak jelentősen meghaladták a négy másik érintett ország átlagos értékesítési árait, ugyancsak arra utal, hogy az ilyen alacsony behozatali volumen nem okozhat kárt az uniós gazdasági ágazatnak”.[25]

[24] Lásd többek között: 1999. július 8-i Hercules Chemicals kontra Bizottság ítélet (C-51/92 P, EU:C:1999:357, 75. pont); 2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 211. pont).

[25] Lásd a megtámadott ítélet 81. pontját.

61. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a behozatalok volumene elhanyagolható jellegének kérdése nem korlátozódik e volumen puszta mennyiségére, hanem annak minőségére is kiterjed, vagyis más olyan elemekre, amelyek azokat a hatásokat jelzik, amelyeket e behozatalok kelthetnek. Ennélfogva a Törvényszék szerint a Bizottság helytállóan hivatkozott arra, hogy abban az esetben, ha egy adott országból származó olyan behozatalokhoz társuló árak, amelyek volumene csekély piaci részesedésnek felel meg, magasak, e puszta tény – anélkül, hogy részletesebben kellene elemezni ezen árakat, amint azt az Eurofer kifogásolta – megerősítheti e behozatalok elhanyagolható jellegét. [26]

b) A felek érvei

62. Az Eurofer vitatja ezt az értékelést. Második jogalapjának első részében azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor az árakkal kapcsolatos tényezőket vett figyelembe a behozatalok volumene elhanyagolható jellegének értékelése során, amely egyedül mennyiségi szempontú, a behozatalok volumenéhez kapcsolódó értékelést jelent. Az árelemzés semmilyen szerepet nem játszik ebben az értékelésben, hanem kizárólag az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdésében szereplő harmadik feltétel, vagyis a versenyfeltételekre vonatkozó értékelésben játszik szerepet. Az alaprendelet világosan különbséget tett e két tényező között, az ítélkezési gyakorlat pedig megerősíti ezt a megközelítést.

63. Az arra az esetre másodlagosan felhozott második részben, ha a Bíróság úgy ítélné meg, hogy az árelemzés szerepet játszik a behozatalok volumene elhanyagolható jellegének meghatározásában, az Eurofer úgy véli, hogy mindenesetre a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor elmulasztott figyelembe venni olyan egyéb tényezőket, amelyek nagyobb pontossággal kimutathatnák azokat a potenciálisan káros hatásokat, amelyeket a szerb behozatalok volumene az uniós gazdasági ágazatra nézve kiválthat. Konkrétabban: a Bizottság az elemzésében figyelmen kívül hagyta az áralákínálást és az áron aluli értékesítéseket, amelyek – amint az az alaprendelet 3. cikkének (3) bekezdéséből kitűnik – relevánsak az értékelés szempontjából. A Bizottság tehát az ítélkezési gyakorlatban megfogalmazott követelménnyel ellentétben nem vett figyelembe minden releváns bizonyítékot. Következésképpen a Törvényszék – a Bizottság megközelítésének helybenhagyásával – tévesen alkalmazta a jogot.

64. A harmadik részben az Eurofer azt állítja, hogy a Törvényszék nyilvánvaló értékelési hibát követett el, és elferdítette a bizonyítékokat annak megállapítása során, hogy a csekély piaci részesedésnek megfelelő volumenekhez társuló átlagárak alátámaszthatják azt a kijelentést, hogy a volumen e konkrét ügyben elhanyagolható. Az Eurofer szerint ugyanis bár igaz, hogy a Szerbiából származó behozatalok átlagára magasabb volt, mint a más országokból származó behozatalok átlagára, az ügy irataihoz csatolt bizonyítékokból kitűnik, hogy a vizsgálat tárgyát képező egyetlen szerb exportáló gyártó átlagára gyakorlatilag megegyezett az orosz exportőr és a brazil exportőr által alkalmazott árral, amelyek tekintetében azonban a Bizottság dömpingellenes vámot vetett ki. A Törvényszék tehát nyilvánvaló értékelési hibát követett el, és elferdítette a bizonyítékokat, amikor értékelését az átlagárakra alapozta, és elfedte azt a tényt, hogy a szerb gyártó áralákínálása és áron aluli értékesítései hasonlóak voltak e két gyártóéhoz.

65. A Bizottság azt állítja, hogy a második fellebbezési jogalap teljes egészében hatástalan, a harmadik rész pedig részben elfogadhatatlan. A Bizottság és a HBIS emellett érdemben vitatja e jogalapot.

[26] Lásd a megtámadott ítélet 82–84. pontját.

c) Értékelés

66. Mindenekelőtt a Bizottság által felhozott azon kifogást kell megvizsgálni, amely szerint a második fellebbezési jogalap teljes egészében hatástalan. A Bizottság ugyanis úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 81–84. pontja, amelyekre e jogalap irányul, csak egy mellékes érvelést tartalmaz, amely nem szükséges a Törvényszék azon megállapítása jogszerűségének alátámasztásához, hogy a Szerbiából származó behozatalokat elhanyagolhatónak kell tekinteni az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontja értelmében. Ezt bizonyítja a „ráadásul" és a „megerősít" kifejezésnek a megtámadott ítélet 81., illetve 83. pontjában történő használata.

67. E tekintetben megjegyzem, hogy – amint az a fenti 61. pontból kitűnik – a megtámadott ítélet 82. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a behozatali volumennek az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontja értelmében vett elhanyagolható jellegére vonatkozó kérdés nem korlátozódik e volumen puszta *mennyiségére*, hanem annak *minőségére* is kiterjed, vagyis más olyan elemekre, amelyek azokat a hatásokat jelzik, amelyeket e behozatalok kelthetnek.

68. Az Eurofer második fellebbezési jogalapjában lényegében mind e megközelítés jogszerűségét, mind pedig annak alkalmazását megkérdőjelezi.

69. Az első részben az Eurofer a megközelítés jogszerűségét vitatja, és azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor az árakkal kapcsolatos „minőségi" tényezőket vett figyelembe a behozatalok volumene elhanyagolható jellegének értékelése során, amely véleménye szerint egyedül „mennyiségi" szempontú, a behozatalok volumenéhez kapcsolódó értékelést jelent.

70. E tekintetben azonban az első fellebbezési jogalap elemzéséből kitűnik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 80. pontjában azt állapította meg, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül ítélhette meg úgy mérlegelési jogkörében a jelen ügyben, hogy a Szerbiából származó behozatalok volumene elhanyagolható maradt, annak ellenére, hogy a behozatalok szintje mennyiségileg 1,04%-nak felelt meg a vizsgált időszakban.

71. Következésképpen, még ha az első résznek helyt is kellene adni, és a Bíróságnak azt kellene megállapítania, hogy a behozatalok volumene elhanyagolható jellegének a Bizottság által az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának második mondata alapján elvégzendő elemzése tisztán mennyiségi szempontú elemzésre korlátozódik, és így a Törvényszék a megtámadott ítélet 81–84. pontjában e tekintetben hibát követett el, e megállapítás nem kérdőjelezné meg a Törvényszék által a megtámadott ítélet 80. pontjában tett, fent említett következtetést.

72. Ebből véleményem szerint az következik, hogy – amint arra a Bizottság hivatkozik – az első rész ténylegesen hatástalan.

73. Egyébiránt e rész álláspontom szerint megalapozatlan is. Az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának második mondata ugyanis nem ír elő konkrét elemzési módszert a valamely országból származó behozatalok elhanyagolható jellegének meghatározására a több országból származó behozatalok hatásainak összesített értékelése érdekében, amelyek egyidejűleg képezik a dömpingellenes vizsgálat tárgyát.

74. Ebből az következik, hogy azon mérlegelési mozgástér keretében, amellyel a Bizottság a fenti 50. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében rendelkezik, a Bizottság szabadon értékelheti azokat a tényezőket, amelyeket adott esetben az elhanyagolható jelleg meghatározása szempontjából relevánsnak ítél.

75. Ebből az következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 82. pontjában megállapította, hogy ez az elemzés kiterjedhet a szóban forgó behozatalok volumenére vonatkozó *minőségi* elemekre is, és ennélfogva magában foglalhatja azokat az elemeket is, amelyek azokat a hatásokat jelzik, amelyeket e behozatalok kelthetnek.

76. Ami ezzel szemben a második jogalap második és harmadik részét illeti, úgy vélem, hogy azok nem hatástalanok. Amennyiben ugyanis megállapítást nyer, hogy a behozatalok volumene elhanyagolható jellegének az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának második mondata alapján elvégzendő elemzése kiterjedhet az e behozatalok árával kapcsolatos tényezőkre vonatkozó minőségi elemekre is, nem kizárt, hogy a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezethet annak megállapítása, hogy a Törvényszék hibát követett el a Bizottság által a konkrét esetben végzett elemzés értékelése során.

77. Mindemellett azonban úgy vélem, hogy érdemben mind a második, mind a harmadik részt el kell utasítani.

78. A második részt illetően az Eurofer azt kifogásolja, hogy a Törvényszék nem állapította meg, hogy a Bizottságnak az elemzésében figyelembe kellett volna vennie az áralákínálást és az áron aluli értékesítéseket. E tekintetben ugyanakkor rámutatok egyrészt arra, hogy az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának második mondatában foglalt rendelkezésben semmi nem utal arra, hogy a Bizottság köteles lenne megvizsgálni az áralákínálást és az áron aluli értékesítéseket a valamely országból származó behozatalok volumene elhanyagolható jellegének meghatározásához a több országból származó behozatalok hatásainak összesített értékelése érdekében, amelyek egyidejűleg képezik a dömpingellenes vizsgálat tárgyát. Másrészt – amint arra a Bizottság rámutatott – az említett összesített értékelés elvégzésének lehetőségére vonatkozó, a 3. cikk (4) bekezdése szerinti elemzés az alaprendelet 3. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében vett, a kár tulajdonképpeni elemzését megelőző szakasznak minősül. Ebből az következik, hogy az Eurofer által az alaprendelet 3. cikkének (3) bekezdésére tett utalás ebben az összefüggésben nem releváns.

79. Ebből az következik, hogy a Törvényszék véleményem szerint nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 83. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság a fenti 50. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban elismert mérlegelési jogköre keretében vélhette úgy, hogy abban az esetben, ha magasak egy adott országból származó olyan behozatalokhoz társuló árak, amelyek volumene csekély piaci részesedésnek felel meg, e puszta tény – anélkül, hogy részletesebben kellene elemezni ezen árakat – megerősítheti e volumen elhanyagolható jellegét.

80. Ami a második fellebbezési jogalap harmadik részét illeti, az két kifogást tartalmaz: az egyik nyilvánvaló értékelési hibán, a másik a bizonyítékok elferdítésén alapul.

81. Az első kifogást illetően, amely szerint az ügy irataihoz csatolt bizonyítékokból kitűnik, hogy az egyetlen szerb exportáló gyártó átlagos ára gyakorlatilag megegyezett az orosz exportőr és a brazil exportőr által alkalmazott árral, úgy vélem, hogy ezt a kifogást – mivel az a bizonyítékoknak a Törvényszék által történő elemzésének megkérdőjelezésére irányul – a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlannak kell tekinteni. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint

ugyanis, amint a Törvényszék megállapította vagy értékelte a tényállást, az EUMSZ 256. cikk értelmében a Bíróság csak a tények jogi minősítésének és az abból a Törvényszék által levont jogi következtetéseknek a felülvizsgálatára rendelkezik hatáskörrel. A tények értékelése tehát, a Törvényszék előtt bemutatott bizonyítékok elferdítésének esetét kivéve, nem minősül a Bíróság felülvizsgálatának hatálya alá tartozó jogkérdésnek. [27]

82. Amennyiben ezzel szemben az első kifogást úgy kell érteni, hogy az Eurofer a tények és az abból a Bizottság által levont jogi következtetések téves jogi minősítését vitatja, mivel tényállási szempontból hasonló helyzetekben nem vetett ki dömpingellenes vámot, [28] az érdemben nem megalapozott. Az a tény ugyanis, hogy egy orosz gyártó és egy brazil gyártó az egyetlen szerb exportőr átlagárával megegyező áron exportálta az érintett terméket az Unióba, semmit nem változtat azon, hogy az ország szintjén az Oroszországból és Brazíliából származó behozatalok átlagárai alacsonyabbak voltak a szerb behozatalok átlagárainál, amit az Eurofer sem vitatott, [29] és ami lehetővé tette a Bizottság számára, hogy az ezen országokból származó behozatalokra vonatkozóan eltérő következtetésre jusson.

83. A második kifogást illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a bizonyítékok elferdítése akkor valósul meg, ha a meglévő bizonyítékok értékelése új bizonyítékok felhasználásának szükségessége nélkül is nyilvánvalóan tévesnek tűnik. Az ilyen elferdítésnek azonban nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükség lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelésére. Emellett ha a fellebbező a bizonyítékoknak a Törvényszék általi elferdítésére hivatkozik, akkor pontosan meg kell jelölnie az állítólagosan elferdített bizonyítékokat, és be kell mutatnia azokat az elemzési hibákat, amelyek véleménye szerint ezen elferdítéshez vezettek. [30]

84. E tekintetben megjegyzem, hogy az Eurofer által a második jogalapja harmadik részének keretében előadott érvek nem bizonyítják a bizonyítékok elferdítését. Az Eurofer egyáltalán nem kérdőjelezi meg az iratokban szereplő bizonyítékokból, vagyis a szóban forgó három gyártó átlagáraiból levont ténybeli megállapításokat. Az Eurofer e tények értékelésének vitatására szorítkozik, amely értékelés – amint az már megállapításra került – fellebbezés keretében nem elfogadható. A harmadik rész második kifogása tehát szintén megalapozatlan.

85. A fentiekből véleményem szerint az következik, hogy a fellebbezés második jogalapját részben mint hatástalant, részben mint elfogadhatatlant, részben pedig mint megalapozatlant el kell utasítani.

3. A harmadik, annak megállapítására vonatkozó fellebbezési jogalapról, hogy nincs szükség az alaprendelet 9. cikkének (2) bekezdése szerinti védintézkedések elfogadására

86. Két részből álló és a megtámadott ítélet 109–121. pontjának vitatására irányuló harmadik fellebbezési jogalapjában az Eurofer előadja, hogy a Törvényszék elemzése során nyilvánvaló értékelési hibát követett el, és tévesen alkalmazta a jogot, amely elemzésben megerősítette a

[27] Lásd többek között: 2021. január 28-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet (C-466/19 P, EU:C:2021:76, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[28] Vagyis olyan helyzetben, amikor egyrészt az egyetlen szerb exportőr, másrészt pedig az Eurofer által említett két másik, az orosz és a brazil exportőr behozatali árai hasonlók voltak. Úgy tűnik, hogy az Eurofer által előadott érvelés szinte az egyenlő bánásmód elvének megsértésére hivatkozik.

[29] Lásd e tekintetben a vitatott rendelet (235) preambulumbekezdésében található 4. táblázatot.

[30] Lásd többek között: 2020. február 27-i Litvánia kontra Bizottság ítélet (C-79/19 P, EU:C:2020:129, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Bizottság azon következtetését, amely szerint nem volt szükség védintézkedések elfogadására a Szerbiából származó behozatalok vonatkozásában az alaprendelet 9. cikkének (2) bekezdése értelmében.

a) A megtámadott ítélet

87. A megtámadott ítéletben az Eurofer által felhozott második jogalap elemzése keretében a Törvényszék megállapította, hogy nem jogellenes a Bizottság által a vitatott rendelet 2. cikkében hozott azon határozat, amely szerint nem volt szükség védintézkedések elfogadására a Szerbiából származó behozatalok vonatkozásában az alaprendelet 9. cikkének (2) bekezdése értelmében.

88. A Törvényszék mindenekelőtt úgy vélte, hogy mivel az alaprendelet ezen rendelkezése nem határozza meg azokat a körülményeket, amelyek között a védintézkedések nem tekinthetők szükségesnek, bizonyos mérlegelési mozgásteret hagy a Bizottság számára.[31] A Törvényszék ezután megjegyezte, hogy az arról szóló határozatnak, hogy egy meghatározott esetben kell-e dömpingellenes vámot kivetni vagy sem, a dömping fennállásának, valamint a kár fennállásának részletes elemzésén kell alapulnia. Mindazonáltal úgy ítélte meg, hogy az alaprendelet és különösen 9. cikke (3) bekezdésének szövegéből az következik, hogy az ilyen részletes elemzés nem mindig szükséges, és egy vizsgálat kizárólag a dömpingkülönbözet vagy az importvolumen alapján is megszüntethető.[32]

89. A Törvényszék ezt követően megállapította, hogy a jelen ügyben egyfelől a vitatott rendelet értelmezéséből az következik, hogy éppen ezek a tényezők egyike, nevezetesen a Szerbiából származó behozatalok volumene játszott központi szerepet a Bizottság érvelésében. Másrészt a Törvényszék megállapította, hogy az a következtetés, amely szerint nem volt szükség védintézkedések elfogadására a Szerbiából származó behozatal vonatkozásában, nem kizárólag az e behozatalok volumenének minimális szintjén alapult, hanem az e tényező és azon körülmény közötti kölcsönhatáson is, hogy a szerb értékesítési átlagárak magasabbak voltak, mint a négy másik érintett ország hasonló árai, ami megerősíti azt az elképzelést, hogy egy ilyen csekély importvolumen nem okozhat kárt az uniós gazdasági ágazatnak.[33]

90. E megfontolások alapján a Törvényszék azt a következtetést vonta le, hogy a Bizottság nem lépte túl azon mérlegelési mozgásterét, amellyel az alaprendelet 9. cikkének (2) bekezdése alapján rendelkezik.[34]

b) A felek érvei

91. Az Eurofer vitatja ezt az értékelést. Harmadik fellebbezési jogalapjának első részében azzal érvel, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság lezárhatja a szerb behozatalokra vonatkozó vizsgálatot anélkül, hogy elemezné az e behozatalok által okozott lehetséges kárt. Az Eurofer szerint bár az alaprendelet 9. cikkének (2) bekezdése nem határozza meg azokat a körülményeket, amelyek között a védintézkedéseket szükségtelennek kell tekinteni, ugyanezen rendelet (16) preambulumbekezdése egyértelmű

[31] Lásd a megtámadott ítélet 110–112. pontját.

[32] Lásd a megtámadott ítélet 113. és 114. pontját.

[33] Lásd a megtámadott ítélet 115–119. pontját.

[34] Lásd a megtámadott ítélet 120. és 121. pontját.

útmutatást ad e tekintetben. A szóban forgó rendelkezés értelmezésének alapjául szolgáló e preambulumbekezdésből kitűnik, hogy meg kell szüntetni a vizsgálatokat, „ha a dömping csekély mértékű vagy a kár elhanyagolható”.

92. Az alaprendelet 9. cikkének (3) bekezdése e tekintetben nem változtat semmit. Csak két „biztonsági övezetről” („safe harbour”) rendelkezik, amelyek közül az egyik a dömpingkülönbözetre, a másik a behozatalok volumenére vonatkozik. A jelen ügyben azonban a szerb behozatalok e két eset egyikébe sem tartoznak. A dömpingkülönbözet jelentősen meghaladta az alaprendelet 9. cikkének (3) bekezdésében előírt minimális küszöbértéket, a behozatal volumene pedig az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdésében meghatározott 1%-os küszöbértéket.

93. E körülmények között a Bizottság levonhatta azt a következtetést, hogy a védintézkedések elfogadására pusztán a szerb behozatalok által okozott esetleges kár „elhanyagolható” jellege miatt nem volt szükség. Ezzel szemben nem támaszkodhatott volna a behozatalnak a releváns küszöbértéket meghaladó volumenére. A Bizottságnak tehát – az alaprendelet 3. cikke szerinti elemzés lefolytatásával, és figyelembe véve többek között az e cikk (3) bekezdése értelmében vett áralákínálás fennállását – azt kellett volna értékelnie, hogy a szerb behozatalok önmagukban véve hozzájárulhattak-e az uniós gazdasági ágazatnak okozott kárhoz.

94. A második részben az Eurofer azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, és nyilvánvaló hibát követett el, amikor megállapította, hogy a Bizottság nem lépte túl az alaprendelet 9. cikkének (2) bekezdése alapján fennálló mérlegelési mozgásterét. Az Eurofer azt állítja, hogy bár a Bizottság bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik e területen, ez nem akadályozza meg a Törvényszéket annak vizsgálatában, hogy a bizonyítékok megalapozhatják-e a Bizottság következtetéseit. A jelen ügyben egyrészt a szerb behozatalok volumene meghaladta az 1%-os küszöböt, és így az nem tartozott az alaprendelet 9. cikkének (3) bekezdése szerinti „safe harbour” hatálya alá. Nem vélelmezhető tehát, hogy azok csak elhanyagolható mértékű kárt okoztak. Másrészt az átlagos behozatali árakra való hivatkozás megtévesztő volt, mivel Szerbia csak egy gyártóval rendelkezett, míg a többi országnak több gyártója volt, és megállapítást nyert, hogy egyes orosz és brazil gyártó exportőrök értékesítéseire az egyedüli szerb gyártó áraihoz hasonló árakon került sor.

95. Ezenkívül nyilvánvaló hibának minősül az, hogy a Bizottság a releváns adatokat figyelmen kívül hagyta. A Bizottság folyamatosan megtagadta a szerb termékek tekintetében az áralákínálásra és az áron aluli értékesítésekre vonatkozó adatok figyelembevételét. Ezek az adatok azonban nyilvánvalóan relevánsak voltak az értékelés szempontjából.

96. A Bizottság álláspontja szerint a harmadik fellebbezési jogalap második része elfogadhatatlan. Mindenesetre a Bizottság és a HBIS szerint ez a jogalap érdemben teljes egészében megalapozatlan.

c) Értékelés

97. A fellebbezés harmadik jogalapjának első részét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 9. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha nincs szükség védintézkedésekre, a vizsgálatot vagy az eljárást meg kell szüntetni. Ugyanezen rendeletnek az Eurofer által e rendelkezés értelmezése érdekében helyesen hivatkozott (16) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a vizsgálatokat és az eljárásokat meg kell szüntetni, ha a dömping csekély mértékű vagy a kár elhanyagolható, és indokolt meghatározni e fogalmakat.

98. Az alaprendelet 9. cikkének (3) bekezdése meghatározza ezeket a fogalmakat. Első mondatában többek között előírja, hogy az ugyanezen rendelet 5. cikke (9) bekezdésének megfelelően megindított eljárások esetében, vagyis amikor elegendő bizonyíték áll rendelkezésre az eljárás megindításához, a kárt *rendszerint* akkor kell elhanyagolhatónak tekinteni, ha az érintett behozatal kisebb, mint az 5. cikk (7) bekezdésében említett mennyiség, azaz 1%.[35]

99. A jelen jogalap első részében az Eurofer lényegében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az alaprendelet 9. cikke (3) bekezdésének első mondatában szereplő említett rendelkezés alkalmazandó a jelen ügyben, noha a Szerbiából származó behozatalok meghaladták a fent említett 1%-os küszöbértéket.

100. E tekintetben mindazonáltal úgy vélem, hogy ezt a rendelkezést nem lehet úgy értelmezni, hogy a fent említett 1%-os küszöbérték szigorú és merev küszöbértéket képez, és így jogilag lehetetlen, hogy a Bizottság elhanyagolhatónak tekintse az azt meghaladó volumenű behozatal által esetlegesen okozott kárt, még akkor sem, ha e rendelkezés – az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontjával ellentétben[36] – különös utalást tartalmaz az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdésére.

101. E tekintetben ugyanis egyrészt meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 9. cikkének (3) bekezdése kifejezetten a „rendszerint” kifejezést használja szövegében. Véleményem szerint ennek a kifejezésnek a használata kifejezetten jelzi a jogalkotó azon szándékát, hogy bizonyos mérlegelési mozgásteret kívánt hagyni a Bizottság számára annak értékelése során, hogy az e küszöbértéket megközelítő behozatalok potenciális káros hatása elhanyagolható-e vagy sem. Ez a mérlegelési mozgástér, amely itt is összhangban áll az intézményeket a kereskedelmi védintézkedések keretében megillető mérlegelési mozgástérrel,[37] mindkét értelemben érvényes. Lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy adott esetben egyrészt elhanyagolhatónak tekinthesse a behozatalok olyan volumenéből eredő kárt, amely bár nagyon közel áll e küszöbértékhez, átlépi azt, másrészt pedig hogy úgy ítélhesse meg, hogy a behozatalok olyan volumene, amely közel áll e küszöbértékhez, de az alatt marad, mégis *nem* elhanyagolható kárt okozhat.

102. Másrészt – amint az az alaprendelet (16) preambulumbekezdéséből és 9. cikke (3) bekezdésének első mondatából kifejezetten kitűnik – az alapvető kérdés annak meghatározásánál, hogy a vizsgálatot vagy az eljárást védintézkedések nélkül kell-e megszüntetni, nem magának a küszöbértéknek a túllépése, hanem a kár elhanyagolható jellege. Ebből az következik, hogy még ha a szóban forgó cikkben foglalt rendelkezést az Eurofer által javasolt releváns preambulumbekezdés fényében értelmezzük is, nem tűnik úgy, hogy ez az 1%-os küszöbérték merev és szigorú küszöbérték lenne, amint arra az Eurofer hivatkozik.

103. A fenti megfontolások alapján önmagában az, hogy a Szerbiából származó behozatalok volumene meghaladta az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdésében meghatározott 1%-os küszöbértéket, nem akadályozta meg a Bizottságot annak megállapításában, hogy nem volt szükséges védintézkedések elfogadása a Szerbiából származó behozatalok vonatkozásában, e behozatalok volumenének minimális szintje, valamint az ezen elem és azon körülmény közötti kölcsönhatás alapján, hogy a szerb értékesítési átlagárak magasabbak voltak, mint a négy másik érintett ország árai. Az a véleményem tehát, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megerősítette a Bizottság e tekintetben elvégzett elemzését.

[35] Kivéve, ha az érintett országok összesítve 3%-os vagy azt meghaladó részesedést képviselnek.

[36] Lásd a fenti 47. és 48. pontot.

[37] Lásd a fenti 50. pontot.

104. A fentiekből véleményem szerint az következik, hogy a harmadik jogalap első részét megalapozatlannak kell nyilvánítani.

105. Ami a második részt illeti, a Bizottság állításával ellentétben véleményem szerint az nem elfogadhatatlan, arra figyelemmel, hogy az Eurofer kizárólag ténykérdéseket vitat. A megtámadott ítélet 115–121. pontjában ugyanis, amelyekkel szemben e rész irányul, a Törvényszék jogi megállapításokat tett, és ezekkel szemben fejti ki az Eurofer érvelését.

106. Mindemellett azonban úgy vélem, hogy a második rész sem megalapozott.

107. A jelen jogalap első részével kapcsolatos megfontolásokra tekintettel el kell utasítani e második rész első érvét, amely szerint a Bizottság túllépte mérlegelési mozgásterét, mivel a jelen ügyben a szerb behozatalok volumene meghaladta az 1%-os küszöbértéket, és így nem tartozott az alaprendelet 9. cikkének (3) bekezdésében foglalt „safe harbour” hatálya alá. E megfontolásokból ugyanis az következik, hogy a Törvényszék nem követett el hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság az e tekintetben őt megillető mérlegelési mozgástér túllépése nélkül – a jelen ügy körülményeire tekintettel – e rendelkezés értelmében elhanyagolhatónak tekintheti az e behozatalok által potenciálisan okozott kárt, bár volumenük 0,04%-kal meghaladta az alaprendelet 5. cikkének (7) bekezdésében meghatározott 1%-os küszöbértéket.

108. Ami a második rész második érvét illeti, amely azon alapul, hogy egy orosz és egy brazil exportáló gyártó az egyetlen szerb exportőr átlagárával megegyező áron exportálta az érintett terméket az Unióba, annak relevanciája már elutasításra került a fellebbezés második jogalapjának elemzése keretében. Mivel nem vitatott, hogy – amint az a fenti 82. pontban megállapításra került – az ország szintjén az Oroszországból és Brazíliából származó behozatalok átlagárai alacsonyabbak voltak a szerb behozatalok átlagárainál, az Eurofer által hivatkozott fenti körülmény egyáltalán nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Bizottság túllépte volna mérlegelési mozgásterét.

109. A harmadik érvet illetően, amely szerint a Bizottság a szerb termékek tekintetében nem vette figyelembe az áralákínálással és az áron aluli értékesítésekkel kapcsolatos adatokat, az azon az előfeltevésen alapul, hogy tekintettel arra, hogy a Szerbiából származó behozatalok volumene meghaladja az 1%-os küszöbértéket, a Bizottság nem tekinthette volna úgy, hogy az e behozatalok által okozott lehetséges kár az alaprendelet 9. cikkének (3) bekezdése értelmében elhanyagolható, és ennélfogva teljes körű elemzést kellett volna végeznie arról a lehetséges kárról, amelyet a szerb behozatalok ugyanezen rendelet 3. cikkének (3) bekezdése alapján az uniós gazdasági ágazatnak okozhattak. A fenti megfontolásokból azonban az következik, hogy ez az előfeltevés téves, és hogy a Törvényszék nem követett el hibát, amikor megállapította, hogy a jelen ügyben a Bizottság a kárt anélkül elhanyagolhatónak ítélve szüntethette meg az eljárást, hogy az Eurofer által hivatkozott kiegészítő elemzést el kellett volna végeznie. Ebből következően ezt a harmadik érvet szintén el kell utasítani.

110. A fentiekből az következik, hogy a fellebbezés harmadik jogalapjának második része álláspontom szerint szintén megalapozatlan, és ennélfogva ezt a jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

4. A negyedik, arra vonatkozó fellebbezési jogalapról, hogy a szerb exportőr vonatkozásában elmulasztották közölni az áralákínálással és az áron aluli értékesítésekkel kapcsolatos adatokat

111. Három részre tagolódó és a megtámadott ítélet 135–148. pontjának vitatására irányuló negyedik fellebbezési jogalapjában az Eurofer arra hivatkozik, hogy a Törvényszék több alkalommal tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy nem volt köteles a szerb exportőr vonatkozásában közölni az áralákínálással és az áron aluli értékesítésekkel kapcsolatos adatokat.

a) A megtámadott ítélet

112. A megtámadott ítéletben a Törvényszék megállapította, hogy az iratokból kitűnik, hogy a közigazgatási eljárás keretében az Eurofert többször tájékoztatták azokról a megfontolásokról, amelyek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy egyrészt a Szerbiából származó behozatalokat nem kellett a másik négy országból származó behozatalokkal összesítetten értékelni, és másrészt meg kellett szüntetni az eljárást e behozatalok tekintetében.[38] A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy az alaprendelet 20. cikke (2) bekezdésének megfelelően az Eurofert tájékoztatták azokról a lényegi tényekről és szempontokról, amelyek alapján megszületett a vizsgálat intézkedések bevezetése nélkül történő megszüntetésére irányuló ajánlás e behozatalokat illetően, így az Eurofernek lehetősége volt arra, hogy hasznosan ismertethesse álláspontját, a jelen ügyben tehát tiszteletben tartották a védelemhez való jogát.[39]

113. A Törvényszék ezt követően megállapította, hogy mivel sem az Eurofer, sem tagjai nincsenek egy olyan vállalkozással összehasonlítható helyzetben, amelynél felmerül annak kockázata, hogy szankciót vagy dömpingellenes vámot szabnak ki vele szemben, nem alapozhat hasznosan érvet az e vállalkozásokat megillető védelemhez való jogra vonatkozó ítélkezési gyakorlatra.[40]

114. Végül, a Törvényszék elutasította az Eurofernek a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére hivatkozó érvét. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a második kereseti jogalap vizsgálatából az következik, hogy a Bizottság joggal döntött az eljárás megszüntetése mellett a Szerbiából származó behozatalokat illetően kizárólag a behozatalok volumenére és az értékesítési átlagárakra vonatkozó adatok alapján anélkül, hogy elemezte volna az áralákínálásra és az áron aluli értékesítésre vonatkozó adatokat. Következésképpen a Törvényszék szerint a Bizottság megvizsgálta az adott ügy valamennyi releváns körülményét. Ezt követően megállapította, hogy e következtetést a szerb behozatalok tekintetében az áralákínálás és az áron aluli értékesítés különbözetei sem teszik vitathatóvá, amelyek közlését az Eurofer kérte, következésképpen az ezen adatok közlésére vonatkozó kérelmet is el kell utasítani.[41]

[38] Amint az már megállapításra került, e következtetések három megfontoláson alapultak: először is a szóban forgó behozatalokra vonatkozó dömpingkülönbözetek meghaladták a minimális küszöbértéket; másodszor a Szerbiából származó behozatalok volumenét elhanyagolhatónak tekintették; harmadszor pedig a szerb exportárak eltértek a négy másik érintett ország exportáraitól. Lásd a megtámadott ítélet 52., 135. és 136. pontját.

[39] Lásd a megtámadott ítélet 136. és 137. pontját.

[40] Lásd a megtámadott ítélet 140–142. pontját.

[41] Lásd a megtámadott ítélet 143–148. pontját.

b) A felek érvei

115. Az Eurofer vitatja a Törvényszék ezen értékelését. Az első részben azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a védelemhez való jogát nem sértették meg. A szerb exportőr vonatkozásában az áralákínálással és az áron aluli értékesítésekkel kapcsolatos adatok kulcsfontosságú információkat képeztek, amelyek lehetővé tették volna az importárakra gyakorolt hatás bemutatását, és szükségesek lettek volna ahhoz, hogy az Eurofer kifejthesse véleményét arról a kérdésről, hogy a szerb behozatalok kárt okoztak-e az uniós gazdasági ágazatnak, és hogy helyes-e a Bizottság azon álláspontja, amely szerint azok elhanyagolhatók voltak. Az Eurofer szerint a védelemhez való jog nem kizárólag azon elemek ismeretén alapul, amelyekre a Bizottság az érvelését alapította, amint azt az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése előírja, hanem a Bizottság irataiban szereplő egyéb olyan releváns elemekhez való hozzáférésen is, amelyek kétségbe vonhatják az értékelést.

116. A második részben az Eurofer azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az uniós gazdasági ágazat képviselőjeként nem támaszkodhatott a védelemhez való jog tiszteletben tartásából eredő követelményekre, mivel nem állt fenn annak kockázata, hogy dömpingellenes vámot vetnek ki vele szemben. Épp ellenkezőleg: az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az exportőrök és az uniós gazdasági ágazat közötti különbségtételnek e tekintetben nincs semmilyen jogalapja.

117. Az Eurofer a harmadik részben azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a vitatott rendelet tiszteletben tartja a megfelelő ügyintézésnek az Alapjogi Charta 41. cikkében foglalt elvét. Az Eurofer arra hivatkozik, hogy abban az esetben, ha a Bíróság helyt ad a második vagy a harmadik fellebbezési jogalapnak, a megfelelő ügyintés elvének megsértésére vonatkozó érveinek is helyt kell adni. Ezenkívül az Eurofer azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor elutasította a Bizottság arra való kötelezésére irányuló kérelmét, hogy közölje az áralákínálásra és az áron aluli értékesítésekre vonatkozó bizonyítékokat.

118. A Bizottság szerint e jogalap második része hatástalan. Mindenesetre a Bizottság és a HBIS szerint ez a jogalap érdemben teljes egészében megalapozatlan.

c) Értékelés

119. Az Eurofer által előterjesztett negyedik jogalap első részével kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy az (1) bekezdésben említett felek, amelyek a jelen ügyben az Eurofert is magukban foglalják, kérhetik azon lényeges tények és szempontok végső nyilvánosságra hozatalát, amelyeken a vizsgálat, illetve az eljárás intézkedések alkalmazása nélküli megszüntetésére irányuló javaslatok alapulnak.

120. Mindazonáltal – amint az a megtámadott ítélet 135. és 136. pontjából kitűnik – a Törvényszék megállapította, hogy az Eurofert tájékoztatták azokról a tényekről, amelyek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy nem szükséges a Szerbiából származó behozatalokat a másik négy érintett ország behozatalaival összesítetten értékelni, és hogy az e behozatalokra vonatkozó eljárást meg kell szüntetni.

121. Ezenkívül a fellebbezés előző jogalapjainak vizsgálatából, és különösen a jelen indítvány 78., 79. és 109. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a Bizottság úgy ítélhette meg, hogy a jelen ügyben az általa figyelembe vett tényezőkre tekintettel nem volt

szükséges a szerb behozatalokból eredő esetleges kár további elemzése sem az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontja szerinti megállapítás, sem az eljárásnak az alaprendelet 9. cikkének (2) és (3) bekezdése szerinti megszüntetésére vonatkozó döntés szempontjából. Ebből az következik, hogy mivel a szerb exportőr vonatkozásában az áralákínálással és áron aluli értékesítésekkel kapcsolatos adatok *nem* minősülnek olyan tényeknek vagy szempontoknak, amelyek alapján a Bizottság a szerb behozatalokra vonatkozó vizsgálat intézkedések alkalmazása nélküli megszüntetését javasolta, a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság nem sértette meg az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdését azzal, hogy nem közölte ezeket az adatokat az Euroferrel.

122. Mindazonáltal az első rész keretében az Eurofer azt is állítja, hogy az alaprendelet 20. cikke (2) bekezdésének rendelkezésétől függetlenül megsértették a védelemhez való jogát, mivel ezek az adatok a Bizottság irataiban szereplő egyéb releváns elemeknek minősültek, amelyek kétségbe vonhatták az értékelést. A második részben arra is hivatkozik, hogy lényegében ugyanazon védelemhez való jog illeti meg, mint amelyet az ítélkezési gyakorlat azon exportőrök számára elismert, akik esetében fennáll a veszélye annak, hogy dömpingellenes vámot vetnek ki velük szemben.

123. E tekintetben – és anélkül hogy véglegesen állást kellene foglalni abban a kérdésben, hogy alkalmazható-e az Euroferhez hasonló jogalanyra az exportőrök védelemhez való jogára vonatkozó ítélkezési gyakorlat – megjegyzem, hogy mindenesetre az ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való joggal kapcsolatos szabálytalanság fennállása csak abban az esetben vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, ha fennáll annak a lehetősége, hogy e szabálytalanság miatt a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárulhatott volna.[42]

124. A jelen ügyben a fenti 121. pontból és az ott hivatkozott pontokból kitűnik, hogy egyrészt az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontja, valamint 9. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján hozott határozatok megalapozásához nem voltak szükségesek a szerb exportőr vonatkozásában az áralákínálással és áron aluli értékesítésekkel kapcsolatos adatok, másrészt pedig a Bizottság a Szerbiából származó behozatalok tekintetében e határozatok elfogadásához nem volt köteles elvégezni a kárnak az alaprendelet 3. cikkének (3) bekezdése szerinti teljes körű elemzését. Ebből az következik, hogy a Bizottság azzal, hogy nem közölte az említett adatokat, főszabály szerint nem követett el semmilyen szabálytalanságot.

125. E körülmények között az Eurofer véleményem szerint nem hivatkozhat a védelemhez való jog megsértésére azzal, hogy csupán arra utal, hogy a szerb exportőr vonatkozásában az áralákínálással és áron aluli értékesítésekkel kapcsolatos adatokat nem közölték vele, annak kifejtése nélkül, hogy ha e közlésre sor került volna, miért tudta volna hatékonyabban biztosítani a védelmét, és a közigazgatási eljárás miért zárulhatott volna más eredménnyel.

126. Ebből véleményem szerint az következik, hogy a negyedik jogalapnak mind az első, mind a második részét el kell utasítani. Ebből az is következik, hogy az Eurofer állításával ellentétben ilyen körülmények között a Törvényszék nem volt köteles a fent említett adatok közlésére kötelezni a Bizottságot.

127. Ami a harmadik részt illeti, megjegyzem, hogy az nem a saját jogi érveken alapul, hanem a fellebbezés második és harmadik jogalapjára való egyszerű utaláson. Ebből az következik, hogy mivel e jogalapokat véleményem szerint el kell utasítani, ezt a részt is el kell utasítani.

[42] Lásd többek között: 2012. február 16-i Tanács kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

128. A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy véleményem szerint a negyedik fellebbezési jogalapot is el kell utasítani, és ennélfogva a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

VI. A költségekről

129. A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

130. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

131. Mivel mind a Bizottság, mind a HBIS kérte az Eurofer költségek viselésére való kötelezését, és ez utóbbi pervesztes lett, kötelezni kell őt az előbbiek részéről felmerült költségek viselésére.

VII. Végkövetkeztetés

132. A fenti megfontolások tükrében azt javaslom a Bíróságnak, hogy a következőképpen határozzon:

– utasítsa el a fellebbezést;

– az Eurofer, Association Européenne de l'Acier, AISBL-t kötelezze az Európai Bizottság, valamint a HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade részéről felmerült költségek viselésére.